

Дужа варијанта тог натписа (који се односи на представе 6-12. априла) наведена је у [147, бр. 73]. Као што се и могло очекивати, превод предложен у [147] одваја Нерона од Валента. Ми нисмо имали могућност да проверимо ауторитативност оба ова превода.

У XX веку археолози су обратили пажњу на следећи чудни процес: већина древних споменика (здања, архитектонски комплекси, статуе и сл.) за последњих 200-300 година (тј. од момента када су почела да се воде њихова непрекидна посматрања) почела је да пропада јаче него у претходним столећима и чак миленијумима, колико су наводно стари ти споменици. Примери су широко познати: Театар у Епидаурусу, Партенон, Колосеум, дворци Венеције итд. ([12, стр. 643], [173], [178], [179], [180]). Обично се позива на "савремену индустрију" ([178], [180]), али колико нам је познато још нико није изводио квантитативне процене утицаја "савремене цивилизације" на камене грађевине. Природна претпоставка: све те грађевине нису баш тако древне као што то тврди традиционална хронологија, пропадају на природан начин и природном, мање или више константном брзином.

За датирање догађаја користе се и неке физичке методе, на пример дендрохронологија (познати пример: ископавања у Новгороду) и метода радиоактивног угљеника. Али дендрохролошке скале се у Европи протежу уназад само неколико векова, што не омогућује да се датирају античке грађевине. "Научници многих земаља Европе почели су са покушајима примене дендрохролошке методе... Испоставило се да ствар није тако једноставна. Древно дрвеће у европским шумама старо је само 300-400 година... Дрвно ткиво листопадних врста је тешко изучавати. Врло нерадо причају о прошлости његови неодређени прстенови... Упркос очекивањима, испоставило се да квалитетног археолошког материјала нема довољно" [108, стр. 103]. У бољем је положају америчка дендрохронологија (користи се Дагласова јела, планински и жути бор) [108, стр. 103], али тај регион је удаљен од "зона антике". Осим тога, увек остаје много фактора који се принципијелно не могу узети у обзир: локални климатски услови датог периода, састав терена итд. Сви ови фактори кардинално утичу на графике дебљине дрвених прстенова [108, стр. 100-101]. Изградња дендрохролошких скала је првобитно била урађена на основу писаних извора и традиционалне хронологије [108, стр. 105], па због тога промена хронологије мења и те скале. Магловите и зависне од традиционалне хронологије су и методе датирања у којима се покушава оцена слегања грађевина, деформације стубова, брзине скупљања талога у рекама, брзине ерозије површинског слоја камених грађевина итд.

Најпопуларнија је метода радиоактивног угљеника, која је претендовала на независно датирање античких споменика ([149], [151], [152], [153], [155], [166], [169]). Међутим, с прикупљањем података о присуству радиоактивног угљеника показале су се озбиљне тешкоће њене примене, посебно "мора се развишљати о још једном проблему. Интензитет зрачења која продиру кроз атмосферу се мења у зависности од многих космичких узрока. Због тога количина насталог радиоактивног изотопа угљеника варира са временом. Мора се наћи начин који би омогућио да то узмемо у обзир. Сем тога, у ат-